

Hebreeën 13:15,16

De schrijver van de Hebreeënbrief heeft in de hoofdstukken 9 en 10 uitvoerig uit de doeken gedaan, dat het offer van de Here Jezus aan het kruis van Golgotha de oudtestamentische offers vervuld heeft en daarmee dus ook overbodig heeft gemaakt. Maar nu, in de tekst van vandaag, geeft de schrijver aan dat dit niet wil zeggen dat het offer helemaal verdwenen is uit het leven van een christen. Het offer heeft alleen een andere invulling gekregen. Christelijke offers worden niet meer in de tempel gebracht, maar in het leven van elke dag. De schrijver noemt in de verzen 15 en 16 twee van die offers. Het eerste offer is *de vrucht van onze lippen die zijn naam belijden*. Het lofoffer was ook in de tempeldienst één van de weinige offers die geen verband hield met zondenverzoening. Er werd oorspronkelijk wel een dierenoffer gebracht in de oudtestamentische tijd, maar in Psalm 50 spreekt de Heer al uit dat lofprijzing uit een dankbaar hart meer waard is dan stierevlees en bokkebloed. De hartsgesteldheid van de offeraar staat voorop. De Hebreeënen hadden al geleerd om de God van Abraham, Izaak en Jakob te prijzen in de tempeldienst, maar nu wordt er nadrukkelijk bijgezegd dat we *door Hem* – dat is door Jezus Christus – God een lofoffer moeten brengen. Als wij in onze diensten en samenkomsten zingen van de Here Jezus en zijn volbrachte werk, dan offeren wij! We zingen niet een liedje, maar brengen een lofoffer. Liederen zijn maar niet het cement om de onderdelen van de liturgie aan elkaar te plakken. Onze liederen maken een belangrijk deel uit van de kerkdiensten. Maar we moeten het lofofferen ook niet versmallen tot zingen in onze samenkomsten. Ik zei net al dat offers niet meer in de tempel worden gebracht maar in het leven van alledag. Ook het uitkomen voor de naam van Jezus, het uitdragen van het evangelie in woord en daad is een lofoffer. Eigenlijk is ons hele leven een offer. Zo schrijft de apostel Paulus ook aan de Romeinen in 12:1 dat wij onze lichamen – dat is ons leven – moeten stellen tot een levend, heilig en God welgevallig offer. Dat is het eerste offer: het uitkomen voor de naam van Jezus Christus.

Het tweede nieuwtestamentische offer wat genoemd wordt is de *weldadigheid en mededeelzaamheid*. Wat de schrijver hier zegt is zeer eigentijds, al lijkt dat in de vertaling van de NBG niet zo erg. Een woord als 'weldadig' heeft een wat ouderwetse klank. Naar mijn idee wordt het te veel gekleurd door het beeld van neerbuigende weldoeners, die vanuit de hoogte, demonstratief laten blijken, hoe goed zij het voor

hebben met de minderbedeelden. Dit soort weldadigheid spreekt terecht niet aan. het woord in de grondtekst betekent echter 'goed doen, hulp bieden'. We zouden het kunnen vertalen met 'hulpverlening'. Dat is een woord dat het beter doet dan 'weldadigheid'. De NBV heeft hier trouwens vertaald met 'liefdadigheid'.

Ook het andere woord 'mededeelzaamheid' doet wat ouderwets aan. Het betekent zoiets als 'solidariteit' of 'samen delen'. Als je het zo vertaalt dan komt het wel wat dichterbij ons dagelijks leven te staan. *Vergeet de hulpverlening niet en vergeet niet samen te delen.*

De Hebreëen hadden hier rechtstreeks mee te maken. Zij ondervonden aan den lijve dat ze vreemdelingen waren en hier op aarde geen blijvende stad hadden. Ze werden vervolgd. Sommigen waren in de gevangenis gegooid of van hun bezittingen beroofd. Denk erom, zegt de schrijver, dat je in die situatie niet vergeet elkaar te helpen en samen te delen. Dat zijn de offers die God waardeert.

In het kader van de Hebreënbrief krijgt het woord 'offer' een bijzondere kleur. In de brief wordt immers uitvoerig uiteengezet dat de oudtestamentische offerdienst, priesterdienst, en tempeldienst door Christus vervuld zijn. De Hebreëen hadden daar vroeger aan meegedaan, maar na Christus' lijden en sterven is daar verandering in gekomen. Dat vonden de Hebreëen niet makkelijk. Het ging immers om voorschriften van God zelf. Is het dan wel goed om die goddelijke inzettingen zomaar te laten vallen?

Tot deze mensen zegt de schrijver van de brief: er is voor nieuwtestamentische gelovigen nog wel degelijk sprake van offers. Het is niet zo dat God van hen geen offers meer verwacht. Ze hebben alleen een ander karakter gekregen dan in het Oude Testament. Onze eredienst speelt zich niet af in een speciale gewijde ruimte, maar in het leven van alledag. Onze offers moeten niet meer gebracht worden op een altaar van steen, maar thuis, op ons werk en in de contacten met onze medemens. De godsdiensttoefening van de nieuwtestamentische gelovigen verlaat de beslotenheid van de gewijde ruimte en gaat de straat op, de wereld in. Daar worden de nieuwtestamentische offers gebracht.

Omdat hulpverlening en samen delen een offer worden genoemd liggen ze dus ook niet alleen op het vlak van medemenselijkheid. Het is niet alleen een horizontale

aangelegenheid, maar ook vertikaal. Het heeft te maken met je liefde voor God. Om echt te kunnen helpen moet je hart erbij zijn. God wordt er blij van als zijn kinderen zijn met het verlichten van de nood van hun naaste. God wordt er blij van als christenen willen delen met berooiden en vertrapten. Daar zie je hoe God liefhebben en je naaste liefhebben met elkaar verbonden zijn. Je kunt die twee niet uit elkaar halen. Ik kan me indenken dat mensen die actief zijn in hulpverlening zich dat lang niet altijd realiseren. Het zou me niet verbazen dat ze zouden zeggen: het is helemaal niet onze opzet om offers te brengen aan God. We vinden gewoon dat we wat aan de nood moeten doen. Daar is ook niks mis mee. Als de Here Jezus terugkomt, dan zegt Hij aan de mensen aan zijn rechterhand: jullie hebben Mij verzorgd en opgevangen en opgezocht in de gevangenis. En dan reageren ze als volgt: U opgevangen en verzorgd? Welnee, wanneer zou dat dan geweest moeten zijn? Ze waren zich er niet eens van bewust! Voor hun besef hadden ze mensen geholpen. En dan zegt Jezus: toch is het waar, want door mensen te helpen hebben jullie Mij opgevangen en verzorgd (Mt.25).

Wanneer wij samen met Joop en Hanny asielzoekers helpen dan offeren wij.
Wanneer wij samen met het DOEK hulp bieden aan de allerarmsten in Roemenie dan offeren wij. Wanneer wij samen met de diaconie hulp bieden aan mensen die in financiële problemen zijn geraakt, dan offeren wij.

Jakobus noemt hulp bieden aan weduwen en wezen - dat waren de mensen die in zijn tijd zonder inkomen kwamen te zitten - zuivere en onbevleete godsdienst voor God de Vader (Jk 1:27).

Hulpverleners vragen zich wel eens af of het allemaal wel zin heeft wat ze doen. Is het niet dweilen met de kraan open. De twee verzen uit de Hebreeënbrief die we deze keer bespraken mogen ons bemoedigen. De offers die we brengen in woord – het lofoffer – en in daad – in hulpverlening – zullen onze God plezier geven.

Amen